

INSTITUT REVERT13

Ara sé que ningú no esperava grans progressos en la meua formació, ni tampoc massa avanços en el meu comportament bastant inestable i sovint imprevisible, pel simple fet d'haver-me inscrit com un alumne més en un centre normal d'educació secundària; tanmateix, per motius que en aquells moments desconeixia, s'havia decidit que ja m'havia arribat l'hora d'abandonar la unitat de reeducació i que era el moment de començar a relacionar-me de manera autònoma amb els altres.

D'aquesta manera, just a les set hores i cinquanta minuts d'un dilluns de mitjan setembre, em vaig incorporar a l'Institut Normal d'Educació Revert13, d'una nova colònia a les muntanyes anomenades Exea. La temperatura era en aquell moment de 23,3 graus centígrads i la humitat, del 65 per cent. La pressió atmosfèrica s'acostava als 1.015 hectopascals, la qual cosa equival a dir que es tractava d'un matí quasi perfecte de final d'estiu.

Havia estat vestit per a l'ocasió amb un típic uniforme escolar d'allò més impersonal: amb uns pantalons llargs de color gris i una camisa blanca de màniga curta i insígnia daurada ONT a la butxaca, adornada amb una corbata llistada de color negre, roig i blau.

Custodiat, un a cada costat, per dos enormes tutors SP uniformats amb el seu tradicional equip blau de policia, vaig travessar el pati perfectament ordenat del recinte escolar. Les soles de les sabates acabades d'estrenar cruixien en trepitjar insegures pel sender de terra. Algun alumnat, xics i xiques, de diversa edat, però igualment amb un mateix aspecte impecable, esperava disciplinadament sota el tebi sol del matí l'hora d'entrar a classe.

Ningú, però, no mostrà la més mínima sorpresa per la presència d'un tipus com jo en aquell lloc.

Mentre hi esperàvem, vaig poder albirar a la llunyania un camp de futbol, unes pistes de bàsquet, un frontó... Uns arbres exòtics de tronc obés i espinós, anomenats pals borratxos de flor rosa, iniciaven llavors una floració tan espectacular com fora de lloc, si tenim en compte que ens trobàvem en un punt geogràfic situat just a 38 graus i 49 minuts de latitud nord.

Travessant els llargs corredors interiors, vaig ser conduït a una aula del curs tercer. Després, em va ser indicat al fons de la classe un pupitre solitari i, per fi, els tutors SP van poder anar-se'n.

Vaig mirar amb expectació al meu voltant. Semblava una classe d'allò més corrent, del tipus d'aules funcionals i lluminoses pròpies del començament del segle vint-i-u. Hi havia tres finestralts alts que donaven a un pati assolellat i feia la impressió que m'havien assegut allà, en aquell racó allunyat de les finestres, perquè no em poguera distraure contemplant el paisatge o comptant les fulles de color coure que, amb la proximitat de la tardor, es desprenien melangiosament d'un vell plàtan.

El pupitre solitari on em trobava era separat per 352 enormes centímetres del company més proper i a 10 metres i 37 cm de la pissarra. Per sort, la meua visió era bastant bona i disposava d'una capacitat auditiva pràcticament perfecta.

Des del meu lloc, podia observar inquiet l'entusiasme de la resta de l'alumnat en el seu primer dia de classe. El professor, al seu torn, esperava sobre la tarima de fusta, en posició militar de descans, que foren just les 8.00 am en el seu rellotge.

Aquell vell mestre, anomenat HTEC62 VEB-M48, segons informava la insígnia led lluminosa del

seu pit, era un GP, un generació primera; és a dir, pertanyia a un grup de robots androides antropomorfs bastant antics, del primer grup d'autòmats amb format humanoide que l'any 2060 havien començat a substituir les persones en les tasques més complexes de control de la població humana.

Vestia una americana marró d'allò més convencional, amb colzeres reforçades, i el mateix model de corbata que l'alumnat. Quan per fi va començar a parlar, vaig poder escoltar la seua veu distorsionada, acompanyada d'una ressonància buida i metàl·lica bastant peculiar. A més, es movia amb terribles dificultats per la tarima i patia unes sobtades oscil·lacions, acompanyades d'un feble grinyol oxidat. També vaig observar que s'havia quedat penjat durant uns instants amb expressió absent, quan va haver d'atendre de manera simultània més d'una de les múltiples circumstàncies de les que solen passar de normal a les aules.

Assegut pesadament a l'extrem de la taula, el professor va començar a llegir un vell conte d'Isaac Asimov titulat «Robbie» –un fragment en realitat de *Jo, Robot*–, que tractava sobre un autòmat de llautó bastant babau, enamorat de la seua ama, una malcriada nena humana anomenada Glòria.

Mentre el mestre androide llegia, jo podia fixar-me des de darrere en els cabells perfectament pentinats de les meues companyes i companys humans, i m'imaginava els seus rostres adolescents plens d'expectació, i podia quasi veure les seues parpelles mig caigudes i els seus preciosos ulls biològics com absents, recreant en la seua delicada ment neuronal aquella història tan antiga sobre els primers robots imaginats pels homes.

D'aquesta manera, escoltant la veu de moll del professor, vaig passar entretingut les primeres hores del matí, fins que va arribar l'hora del descans.

Llavors va sonar un timbre ensordidor i tot l'alumnat es va posar dret. Sense aldarulls i sempre guardant un perfecte ordre, van abandonar l'aula en direcció al pati.

El professor, d'altra banda, simplement havia deixat de parlar i s'havia quedat quiet en un racó de l'aula, amb una mà sobre l'altra, tornant a la posició inicial de descans o aturada en espera.

Jo, però, també havia decidit esperar en el meu pupitre una instrucció, ja que no sabia amb qui havia d'estar ni què havia de fer durant aquell temps buit d'activitats escolars anomenat l'hora del pati.

Pocs minuts després, va tornar a l'aula una alumna del curs en qui ja m'havia fixat abans. La

seua alçada era just de 163 cm i tenia la pell del to FFCC99, segons el codi de colors hexadecimal. Els cabells rossos els portava perfectament arreplegats en una trena ampla i abundant que li queia sobre l'espatla. La tonalitat dels ulls li corresponia al codi 87CEFF, cosa que significa, en llenguatge humà, que eren tan blaus com el cel d'aquell dia quasi tardoral.

–Des de les onze hores en punt fins a les onze hores i trenta minuts, hem d'eixir al pati i roman-dre entretinguts, perquè és l'hora del pati –em va dir. La freqüència de la seua veu quasi infantil sonava harmònica, amb una ressonància orgànica molt suau.

–És que jo no sóc com vosaltres –li vaig respondre.

–Bé, ja veig que mai no has estat en un institut normal i es veu d'una hora lluny que et creus un tipus especial. Si hagueres estat mai en un institut normal sabries que els alumnes eixim al pati a l'hora del descans i que juguem i conversem per conèixer-nos millor i progressar així en les nostres relacions socials.

–Ja t'he dit que JO no sóc com vosaltres –li vaig repetir, exagerant la pronunciació d'aquell «jo» redó i rotund.

—Ja sé que TU no ets com nosaltres. Si ho fores, sabries que ara hem d'anar a prendre el sol i carregar-nos de vida; i a jugar i a parlar, i que les nostres rialles s'escampen pel nou món com una brisa.

—És que JO no sóc un xic! —em vaig defensar.

—Oh, vaja! Quina sorpresa! —va exclamar ella amb ironia. Llavors, va caminar uns passos, es va allunyar de mi pensadora i va seure sobre una taula amb les seues llargues cames repenjades.

—És que JO sóc un robot. No te n'has adonat encara? —vaig protestar tímidament, sense poder contenir-me, i li vaig indicar el diminut pilot led d'estat, com un antic *bindi* hindú, que tinc just entre les celles—. JO només sóc un androide: una MÀQUINA amb la pell de silicona, els ulls de policarbonat i els cabells de polièster.

Llavors, ella em va examinar de dalt a baix, amb els ulls molt oberts, com si no compreguera bé el que li deia. Va mirar detingudament els meus cabells curts de color panotxa, que segurament li degueren semblar més un tros de catifa de benvinguda que no uns cabells humans; i va observar la tonalitat sintètica i artificial de la meua pell. Després, es detingué en el llum led del front i es va fixar també en els meus ulls marrons de moviments pausats i bastant mecànics.

–Ja ho sabia, que ets un robot, no sigues tan estúpid! –va dir perplexa, al cap d’uns instants–. Tu ets un vell NG82.

–Llavors, deixa’m! –li vaig suplicar.

A continuació es va produir un incòmode silenci. Ella va extraviar la mirada per la finestra seguint el trànsit d’un petit núvol pel cel blau. Jo també em vaig fer el distret: vaig mirar el terra enllosat i vaig xiular la melodia d’una vella cançó, una tonada, a penes unes quantes notes, que duia com un virus cibernètic ballant-me sempre pel cap, des que m’havien connectat.

–És que resulta que ací tots som robots –em va explicar de manera pausada al cap d’un instant, quan va comprendre la meua confusió–. Hauries de saber que, als instituts normals, només assistim ara per ara els robots andròides, els UG d’última generació com jo. Els nous humans no poden abandonar encara les ciutats reservori. Són tan pocs i tan indefensos que viuen reclosos en colònies aïllades, protegits per un exèrcit de robots règler de combat perquè res d’imprevist no els puga ocórrer.

Mentre em parlava d’aquells humans nous de les ciutats reservori, d’aquella nova realitat en què em trobava, governada per robots UG d’última generació, vaig comprendre aclaparat la meua confu-

sió. Llavors, vaig fixar-me en la perfecció humana d'aquella bella androide, en la brillantor exacta i humida dels seus profunds ulls blaus, en la tonalitat orgànica i càlida de les seues galtes ruboritzades on quasi es podien distingir les venes capil·lars. També em va cridar l'atenció la coloració natural i l'aparença viva dels seus cabells rossos, que s'agafava acuradament en aquella preciosa trena.

Resultava evident que tots els alumnes de l'institut Revert¹³ eren robots com jo, però pertanyien sens dubte a una generació d'androïdes molt superior a la meua; si més no, pel que feia al seu sorprenentment exacte aspecte humà.

Jo havia estat tant de temps fora de joc, apagat, en la no-realitat, que em feia l'efecte que havia aparegut de sobte en una altra galàxia, en un món estrany del qual tot ho ignorava, en una existència que em sorprenia i que m'aclaparava a cada instant.

—Potser tu mai no has tingut l'oportunitat de ser ben a prop d'un ésser humà autèntic i és per aquest motiu que no pots notar bé les diferències —em va dir—; potser per això et mostres tan confós.

Vaig romandre pensarós uns segons, intentant assimilar aquell fet que hauria d'haver estat tan evident per a mi des del primer moment. Tots en aquell lloc eren robots, com ho eren també en

l'Organització Nova Tecnologia; igual que tots al centre de reeducació on m'havia despertat després de vint-i-dos anys desconnectat; de la mateixa manera que tot el món en la nova realitat d'autòmats intel·ligents que m'envoltava.

–És evident que he vist algun humà autèntic! –vaig afirmar amb total seguretat, encara que no n'estava segur, ja que la meua memòria cibernètica havia estat diverses vegades damnada i després restaurada, i podia ser que confonguera el que havia après per l'experiència amb el que m'havia estat implantat de nou i reprogramat. D'altra banda, era conscient que hi havia molts aspectes del meu passat que potser no podria ja mai més recuperar.

–Doncs jo, fa uns mesos, cap al final del curs passat, vaig tenir l'oportunitat de veure de prop una anciana –em va dir–, una autèntica humana lliberta de més de setanta anys, que vivia sola a les muntanyes, a la seua sort, no massa lluny d'aquesta colònia... Per cert, jo sóc Emma: UG17 EMMA-F14.

–Doncs jo sóc l'NG82 SAM-M14. Em diuen Sam.